

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21105

гр. София, 24.10.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в закрито заседание на 24.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

като разгледа дело номер **4327** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Образувано е по жалба на А. Ф. К. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-001172 от 29.02.2024 г., издадена от Д. Д. Д. – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

На 23.10.2024 г. от оспорващия е депозирано искане за спиране на изпълнението на оспорената ПАМ, която е и предмет на настоящото производство.

Искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение е аргументирано с твърдения, че СУМПС е отнето на 22.10.2024 г. и това възпрепятства свободното му придвижване и гражданските му права.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр., ал. 4 от АПК.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без

предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл. 166, ал. 4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС, т. е. така, защото макар предварителното изпълнение на заповедта да не е допуснато с разпореждане на издалия го орган по чл. 60, ал. 1 АПК, а следва от специална законова разпоредба - чл. 172, ал. 6 от ЗДВП, искането за спиране има годен предмет, без произнасянето по него да е изключено от изрична законова забрана за такъв съдебен контрол.

Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на жалбоподателя е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно.

В конкретния случай спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до отпадане на основанието за това. Мярката е наложена на основание чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДВП на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДВП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

В настоящия случай с молбата не са представени доказателства за евентуалните вреди, които жалбоподателят би претърпял от отнемането на СУМПС. Не са посочени и конкретни последици, които би причинило изпълнението на заповедта и с които сериозно ще бъдат засегнати интересите му. Създаването на временни неудобства за жалбоподателя би представлявало определени затруднения и следователно сам по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за него. Но тези последици настъпват не от факти и обстоятелства, осъществени след издаването на акта, т. е. нови факти и обстоятелства, а в резултат на самото допуснато предварително

изпълнение. С оглед на това сам по себе си фактът, че жалбоподателят не може да управлява МПС предвид отнемането на СУМПС и това затруднява свободното му придвижване не е релевантен за преценката на значителните или трудно поправими вреди.

Всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост.

С оглед изложеното, искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед е неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд-София град, III отделение, 44 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на А. Ф. К., подадено чрез адв. М., за спиране на допуснатото предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-001172 от 29.02.2024 г., издадена от Д. Д. Д. – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: